

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet toe te laten dat rekening wordt gehouden met de in een andere lidstaat in overheidsdienst verworven ervaring en anciënniteit van gemeenschapsonderdanen die in hospitalen in Franse overheidsdienst treden, de krachtens artikel 39 EG en artikel 7 van verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap ⁽¹⁾ op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Franse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De lidstaten zijn verplicht om voor de toegang, de rangindeling en de vaststelling van de anciënniteit in hun overheidsdienst rekening te houden met de door migrerende werknemers in een andere lidstaat in een vergelijkbare sector vervulde tijdvakken van arbeid onder dezelfde voorwaarden als die welke gelden voor de anciënniteit en de beroepservaring die in hun eigen systemen worden verworven. De van kracht zijnde Franse bepalingen laten niet toe dat rekening wordt gehouden met de in een andere lidstaat in overheidsdienst verworven ervaring en anciënniteit van gemeenschapsonderdanen die in hospitalen in Franse overheidsdienst treden.

⁽¹⁾ PB L 257 van 19.10.1968, blz. 2.

Verzoek van het Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio van 23 februari 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole e.a., enerzijds, en Ministero per le Politiche agricole e forestali en Regione Veneto, anderzijds

(Zaak C-231/04)

(2004/C 201/19)

Het Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio heeft bij beschikking van 23 februari 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 3 juni 2004, in het geding tussen Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole e.a., enerzijds, en Ministero per le Politiche agricole e forestali en Regione Veneto, anderzijds, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. „Kan de Europa-Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen, hun lidstaten en de Republiek Hongarije, gedaan op 16

december 1991 en bekendgemaakt in Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen L 347 van 31 december 1993, een wettige, geldige en voldoende rechtsgrondslag vormen om de Europese Gemeenschap de bevoegdheid te verlenen tot het goedkeuren van de op 29 november 1993 gesloten communautaire Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Hongarije betreffende de bescherming van wijnbenamingen (PB L 337 van 31 december 1993), zulks ook onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 65, lid 1, gemeenschappelijke verklaring nr. 13 en bijlage XIII (punten 3, 4 en 5) van de Europa-Overeenkomst van 1991 omtrent het eventuele voorbehoud van soevereiniteit en bevoegdheid van de afzonderlijke staten met betrekking tot nationale geografische benamingen voor hun eigen landbouwproducten met inbegrip van wijnbouwproducten, dat op dit gebied elke overdracht van soevereiniteit en bevoegdheid aan de Europese Gemeenschap uitsluit?

2. Moet de communautaire Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Hongarije betreffende de bescherming van wijnbenamingen (PB 1993, L 337), die de bescherming regelt van de geografische benamingen die tot het gebied van de industriële en commerciële eigendom behoren, ook in het licht van het bepaalde in advies nr. 1/94 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen betreffende de uitsluitende bevoegdheid van de EG, als nietig en van onwaarde voor de communautaire rechtsorde worden beschouwd, gelet op het feit dat die Overeenkomst niet door de afzonderlijke lidstaten van de Europese Gemeenschap bekrachtigd blijkt te zijn?

3. Ingeval de communautaire Overeenkomst van 1993 (PB 1993, L 337) in haar geheel als wettig en toepasselijk zou moeten worden beschouwd, moet dan het verbod om in Italië na 2007 de benaming „Tocai” te gebruiken, dat is op te maken uit de briefwisseling die tussen de partijen bij die Overeenkomst is gevoerd (en hieraan is aangehecht), als nietig en van onwaarde worden beschouwd wegens strijdigheid met de door diezelfde Overeenkomst van 1993 (zie artikel 4, lid 5 en protocol bij de Overeenkomst) vastgestelde regeling voor gelijkkluidende benamingen?

4. Moet de aan de Overeenkomst van 1993 aangehechte tweede gemeenschappelijke verklaring (PB 1993, L 337), waaruit kan worden afgeleid dat de verdragsluitende partijen ten tijde van de onderhandelingen niet op de hoogte waren van het bestaan van gelijkkluidende benamingen voor Europese en Hongaarse wijnen, worden beschouwd als een zodanig onjuiste voorstelling van de werkelijkheid (aangezien de Italiaanse en Hongaarse benamingen voor „Tocai”-wijnen sinds eeuwen naast elkaar bestonden, in 1948 officieel waren erkend in een verdrag tussen Italië en Hongarije, en ten slotte in het communautaire normenstelsel waren opgenomen), dat zij op grond van artikel 48 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht een grond kan vormen voor de nietigheid van het onderdeel van de Overeenkomst van 1993 waaruit het verbod voortvloeit om in Italië de benaming Tocai te gebruiken?

5. Moet, in het licht van artikel 59 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht, de TRIPS-Overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendom (PB L 336 van 21 november 1994), gesloten in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) en in werking getreden op 1 januari 1996 dus na de inwerkingtreding van de communautaire Overeenkomst van 1993, aldus worden uitgelegd, dat haar bepalingen betreffende de regeling voor gelijklopende wijnbenamingen worden toegepast in de plaats van die van de communautaire Overeenkomst van 1993 in geval van onverenigbaarheid tussen beide, gezien de identiteit van de partijen bij de twee overeenkomsten?
6. Moeten de artikelen 22 tot en met 24 van de derde afdeling van bijlage C bij de Overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie (WTO), die de op 1 januari 1996 in werking getreden TRIPS-Overeenkomst bevat (PB 1994, L 336), in tegenwoordigheid van twee gelijklopende benamingen voor wijnen, geproduceerd in twee verschillende landen die partij zijn bij de TRIPS-Overeenkomst (zowel wanneer de gelijklopendheid betrekking heeft op twee geografische benamingen die worden gebruikt in beide landen die partij zijn bij de Overeenkomst, als wanneer zij betrekking heeft op een geografische benaming van een land dat partij is bij de Overeenkomst en de gelijklopende benaming voor een wijnstok die traditioneel wordt geteeld in een ander land dat partij is bij de Overeenkomst) aldus worden uitgelegd, dat beide benamingen in de toekomst verder kunnen worden gebruikt, mits zij in het verleden door de respectieve producenten zijn gebruikt, hetzij te goeder trouw, hetzij gedurende minstens tien jaar vóór 15 april 1994 (artikel 24, lid 4), en iedere benaming duidelijk het land of het gebied of de zone aangeeft”.

tion Security GmbH & Co. KG, anderzijds, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Mag bij de beantwoording van de vraag of in het geval van verlening van een nieuwe opdracht sprake is van overgang van een onderneming in de zin van artikel 1 van richtlijn 2001/23/EG onafhankelijk van de kwestie van de eigendomsverhoudingen in het kader van een globale beoordeling als voorwaarde voor een overgang van de bedrijfsmiddelen van de oorspronkelijke op de nieuwe opdrachtnemer worden gesteld, dat de bedrijfsmiddelen voor gebruik voor eigen rekening ('zur eigenwirtschaftlichen Nutzung') zijn overgedragen? Is het voor een bevestigend antwoord op de vraag of de bedrijfsmiddelen zijn overgegaan, noodzakelijk dat de opdrachtnemer de bevoegdheid is verleend, naar eigen bedrijfseconomische inzichten over de wijze van gebruik van de bedrijfsmiddelen te beslissen? Maakt het daarom verschil of de opdrachtnemer deze diensten „aan” of „met” de bedrijfsmiddelen van de opdrachtgever verricht?
2. Ingeval het Hof de eerste vraag bevestigend beantwoordt:
 - a) Is er geen sprake meer van bedrijfsmiddelen voor gebruik voor eigen rekening indien de opdrachtgever deze slechts voor gebruik beschikbaar stelt aan de opdrachtnemer en hij het onderhoud, met inbegrip van de daarmee verbonden kosten, voor zijn rekening neemt?
 - b) Is er sprake van gebruik voor eigen rekening door de opdrachtnemer indien hij bij de passagierscontrole op luchthavens de door de opdrachtgever hiertoe ter beschikking gestelde detectorpoorten, handdetectoren en doorlichtingsapparatuur gebruikt?

Verzoek van het Arbeitsgericht Düsseldorf van 5 mei 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Gül Demir, enerzijds, en Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Duitsland) en Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG, anderzijds

(Zaak C-233/04)

(2004/C 201/20)

Het Arbeitsgericht Düsseldorf heeft bij beschikking van 5 mei 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 3 juni 2004, in het geding tussen Gül Demir, enerzijds, en Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Duitsland) en Kötter Avia-

Beroep, op 4 juni 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-235/04)

(2004/C 201/21)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 4 juni 2004 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. M. van Beek en G. Valero Jordana als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.